

מסורת הש"ס

(6) [סביב כהן...]
(7) [מטות...]
(8) [למנוח...]
(9) [קמ"ל...]
(10) [קמ"ל...]
(11) [קמ"ל...]
(12) [קמ"ל...]
(13) [קמ"ל...]

תורה אור השלם

1 כי לי בני ישראל
עבדים עבדו הם אשר
הוצאתי אותם מארץ
מצרים אני ה' אלהיהם.
ויקרא בה נה

הנהרות הב"ח

(6) בני סופא לנטי
ארשא: (3) שם דלא
ליה לאנטי:

גליון הש"ס

גמ' ביון דנבל גלי
התתיה עין דהס ליד
פ"ג כרין דיה אמר דלא:

הנהרות הגר"א

(א) תוס' ד"ה פ. ג' י"ג
י"ג והבכיר לומר כי
משלש ופסח' ניכס גמ' מ'
פי' ע"ג ס"ק י"ג:
(ב) שם ד"ה עסקין.
לפי ד"ה ויכרי
קדקדק (ניס' פ') מולק:

רבינו חננאל

מתני דקתני זבה בה
לעצמו המבניה רבנן
היא דאמרי לא קנה מי
שליקטת לו אלא יצונה
לעני הנמצא ראשון אלא
אמרת מהלוקט משעיר
לעני אלא עני לעני דברי
הכל זבה בה מי שנתקטת
לו ממתי' מי לא רבנן
ולא ר' אליעזר. ופרקי
דאמר תחילה פי' קודם
שיבניה אמר לעצמי אני
מבניה כדי שאוכלה בה
אני. וירידין מרדכי ספא
אם משנתה לו אמר אני
וכיחי בה תחילה לא אמר
כלום. פי' רישא וספא
דאמר תחלה מינו וישא
מיש מקודם שיבניה
אמר כי לעצמי אני
מבניה כדי שאוכלה בה
אני. וקמ"ל הנהיה סתם
ולא תהיה לו וטעון עכשיו כי
אני אמרתי מתחילה כי
לעצמי אני מבניה לא
אמר כלום. ואידך תנא
סיפא תחילה לגלויי רישא
ודלא אמר תחילה רב
נחמן ורב חסדא דאמר
תרויהו המבניה מצאה
לחבירו לא קנה חבירו מאי
סמיהו ויהי חספא לבעל
חוב במקום שחב לאחרים
דלא קנה. ומתיב רבא
דלא קנה מצאה פתל
לעצמו בר"א בומן שאמר
לו נכש עמי היום. אבל
אמר לו עשה פמי מלאכה
היום ופמיא לבעל הבית.
ופריך רב נחמן שאמר
פתל דכל זמן דלא הדר
ביה כיד עבדי' דמי. (א)
והדר ביה רב נחמן דרבי'.

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

י

עין משפט
גר מצוה

ר'ב נחמן ורב חסדא ב'י. תימה דכשליה משליכן (בינה דף טז. ושם:
ד"ה הכה) אמר מילא מיס ונתן לחבירו רב ששט אמר כרגלי
הממלא ור"ג אמר כרגלי לו ומסקי דכמנביה מלאכה
לחבירו פליגי דמר סבר קנה ומר סבר לא קנה ומשמע דלרב
נחמן קנה חבירו ולכן הוא כרגלי מי
שנתמלאו לו ורש"י גרס התם מ"ס
קני ומר סבר לא קני ול"ג חבירו
וכולו סברי דלא קני חבירו אלא
רב נחמן סבר דמגביה נמי לא קני
ולכן שלקח חבירו ממנו קנאו (א) וכן
ההפך שמתכוין לקנות אצל המגביה
לא הגביה לקנות (א) ורב קנה סבר
דקנה הממלא דכיון דלא קנה חבירו
הוא קנה ולכן הוא כרגלי ור"ת פי'
דהתם רב נחמן מודה דקנה חבירו
דליתו חז לאחרים שיש הרבה מיס
בזר ועוד אמר ר"ת דשפיר גרסין
חבירו וסבר ר"ג לא קנה חבירו כי
הכל וגם הממלא לא קנה ולכן
כשנתנס לו קנאו והוי כרגלי ורב
ששט סבר קני חבירו מטעם מנה
דזכי לנפשיה ויכין דלא קנה חבירו
אלא מטעם דזכי לנפשיה וזי הוא זכי
לנפשיה הוי כרגלי השתא נמי דזכי
לחבירה הוי כרגלי ולא עדיף מנייה
לענין תמוהין והוי כאלו זכי לנפשיה:
תופס א"ב"ח במקום שחב
לאחרים א"א קני. מה
שפרש"י משום דלא עשאו שליח אין
נראה דכפ' הכותב (כמונת דף פד: ושם
ד"ה את) משמע גבי עובדא דיימר רב
משו דתופס לנע"מ במקום שחב
לאחרים לא קני אפילו עשאו שליח:
איתיביה רבא א"ב"ח נחמן. א"ע"ג
דלעיל (ד' ת. ט.) דחי רבא
דיוקיה דרמי רב תנא משמע דסבר
לא קנה חבירו שנתן קנאה הכל מר"ג:
יבול לחזור בו א"פ' בהצי היום.
וא"ת ומאי קמ"ל והלא כפרק

מתניתין מני רבנן היא אלא אי אמרת בעשיר
ועני מחלוקת אבל מעני לעני דברי הכל זכה
לו הא מני לא רבנן ולא ר' אליעזר אמר ליה
מתני' דאמר תחילה הכי נמי מסתברא דקתני
סיפא אם משנתנה לו אמר אפי' זכיתי בה
תחילה לא אמר כלום תחילה בכיפא למה לה
פשיטא א"ע"ג דלא אמר תחילה תחילה קאמר
אלא לאו הא קמ"ל רישא דאמר תחילה
ואידך תנא סיפא לגלוי' (6) רישא סיפא דאמר
תחילה רישא דלא אמר תחילה רב נחמן ורב
חסדא דאמרי תרויהו (7) והמבניה מצאה
לחבירו לא קנה חבירו מאי טעמא הוי תופס
לבעל חוב במקום שחב לאחרים (8) והתופס
לבעל חוב במקום שחב לאחרים לא קנה
אויכיה רבא לרב נחמן (9) מצאה פועל
לעצמו כמה דברים אמורים בזמן שאמר לו
בעל הבית נכש עמי היום עזור עמי היום
אבל אמר לו עשה עמי מלאכה היום מצאיתו
של בעל הבית הוא א"ל שאני פועל רידו
כיד בעל הבית הוא (10) והאמר רב יפועל יכול
לחזור בו אפי' בחצי היום אמר ליה כל כמה
דלא הדר ביה כיד בעל הבית הוא כי הדר
ביה דמעמא אחרינא הוא דכתיב יכי לי בני
ישראל עבדים (11) עבדי הם ולא עבדים לעבדים
אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן (12) המבניה
מצאה לחבירו קנה חבירו ואם תאמר
משנתניו דאמר תנה לי ולא אמר זכה לי:
מתני' יראה את המצאה ונפל עליה ובא
אחר והחזיק בה זה שהחזיק בה זכה בה:
גמ' אמר ריש לקיש משום אבא "כהן
ברדלא יארבע אמות של אדם קונות לו בכל
מקום (13) (מאי טעמא) תקינו רבנן דלא (14) אתי
לאנצויי אמר אביי מותיב ר' חייא בר יוסף
פיהא אמר רבא מותיב ר' יעקב בר אדיי נויקין
אמר אביי מותיב ר' חייא בר יוסף פיהא
(15) ונבל מצאת פיהא וורק על השאר אין לו ביה
כלום נפל לו עליה פרס מליתו עליה מעבירין
אותו הימנה וכן בעומר "שכחה ואי אמרת
ארבע אמות של אדם קונות לו בכל מקום נקנו
ליה ארבע אמות דידיה הכא במאי עסקינן
דלא אמר אקני ואי תקון רבנן כי לא אמר מאי
הוי "כיון דנפל גלי דעתיה דבגפילה ניהא
ליה דנקני בארבע אמות לא ניהא ליה דנקני
רב

הוא שאינו רבנן היא. ואשמעינן רישא דליכא דזכי ביה איכו אמרינן
מנו וסיפא אשמעינן דליכא דלא זכי ביה איכו מגו דאי צעי זכי
לזכות זה. מהני דהכא מני: **דאמר** ספיה. האי אני זכימי
זה דקאמר תחילה קאמר ליה מתחילה הגבהיה לזוכי ולא
לזכך ועולם המגביה מלאכה
לחבירו קנה חבירו דומיא דמעני לעני:
כתיב נמי מפסכר. דחמי' תחילה
משעת הגבהיה קאמר מתני': **מרדכי**
סיפא כו'. וזי תחילה דסיפא לאו
משעת הגבהיה קאמר אלא אני זכימי
תחילה קודם שנתתיה לך נכתובתה
לזכות זה: **למה לי**. למתנה זה
תחילה פשיטא דלפי' לא אמר תחילה
כפירוש מהמתא תחילה קאמר דמי
מני למימר אני זוכה בה עכשיו והלא
אינה כדיו: **אלא לאו הא קמ"ל**.
דרישא דמתני' דקתני זכה בה דלאמר
תחילה ואשמעינן סיפא דאם משנתנה
לו טעון לו אותה טענה ואמר אני
הגבהיה מתחילה לזוכי לא אמר
כלום דגלי דעתיה כשנתנה לו
דלדעמיה דהאי אגבהיה: **ואידך**.
רב נחמן אמר לך דתנא סיפא
תחילה: **לגלויי רישא**. למימר דוקא
קתני מרסיפא תחילה קתני ורישא
לא תנא דוקא הוה: **סיפא**. דלא
אפשר בלא תחילה אמר אני זכימי
תחילה קודם שנתתיה לך לא אמר
כלום דגלי דעתיה כשנתנה לו
דלדעמיה דהאי אגבהיה ורישא דלא
אמר תחילה ואפי' זכה בה: הוי
תופס לבעל חוב במקום שחב
לאחרים. כאלה הגב' מאליו ותופס
ממון חבירו בשביל חוב שיש לחבר
עליו וזכי לקדם עד שלא יתפסנו
בעל חוב אחר וממלא תופס זה חב
כשפסמו וזהו את הגושה לאחרים:
חב לאחרים. מפקדי את האחרים
כנו אין תנין לאלם (כמונת דף פ' א):
לא קנה. דלאמך ככמונת (א) דלאו כל
מנייה שלית היות קופס מאליו ומנ לאו
מחבר שאל עשאו אותו הגושה שליח
לחפוס: **נכש עמי היום**. דלא נכש
עמו אלא לניכוש ועודו וכשהגביה
שיבניה אמר לעצמי אני
מבניה כדי שאוכלה בה
אני. וירידין מרדכי ספא
אם משנתה לו אמר אני
וכיחי בה תחילה לא אמר
כלום. פי' רישא וספא
דאמר תחלה מינו וישא
מיש מקודם שיבניה
אמר כי לעצמי אני
מבניה כדי שאוכלה בה
אני. וקמ"ל הנהיה סתם
ולא תהיה לו וטעון עכשיו כי
אני אמרתי מתחילה כי
לעצמי אני מבניה לא
אמר כלום. ואידך תנא
סיפא תחילה לגלויי רישא
ודלא אמר תחילה רב
נחמן ורב חסדא דאמר
תרויהו המבניה מצאה
לחבירו לא קנה חבירו מאי
סמיהו ויהי חספא לבעל
חוב במקום שחב לאחרים
דלא קנה. ומתיב רבא
דלא קנה מצאה פתל
לעצמו בר"א בומן שאמר
לו נכש עמי היום. אבל
אמר לו עשה פמי מלאכה
היום ופמיא לבעל הבית.
ופריך רב נחמן שאמר
פתל דכל זמן דלא הדר
ביה כיד עבדי' דמי. (א)
והדר ביה רב נחמן דרבי'.

מוסף רש"י

והתופס לבעל חוב.
שליח המוסף נעלם
לזכי לזכך נעל חב
במקום שחב לאחרים.
משפיר נעל חבין לחרי
כמפסמו. לא קנה. דלא
כל מנייה לחוב זה מי
למטות את (כמונת דף פ'
אבל אמר לו עשה עמי
מלאכה היום. שלא שאל
לו לחוב מלאכה שבו (דקמ'
י. ידיו כיד בעל הבית
הוא. וקנייה בעל הבית
כשהגבה דלעול וקמ'
ק"ל.

רבינו חננאל

ופריש בה רב נחמן סבר
המבניה מצאה לחבירו
קנה חבירו. ורב ששת אמר
לא קנה חבירו. אמר רב
חייא בר אבא א"ר יוחנן
המבניה מצאה לחבירו
קנה חבירו והוא דאמר
ליה זכה לי. ואם תאמר
משנתניו ולא אמר ליה זכה
לי אלא תנה לי וק"ל כל'
יוחנן. ופי' רב פפא בהלכה
דבחר הא ונתניא פועל
מצאיתו לבעדי' כשכחור
לקט לו מצאיתו הכי
דמי דאפי' אמר ככור
תקינו ליה רבנן דליקט
ליה ד' אמות דידיה כי
תקינו ליה רבנן ד' אמות
כשהיה דלמאן וביסטא
ובצדי הדי' וכדכמה לון
דלא ליהו לאנצויי.

מוסף רש"י

והתופס לבעל חוב.
שליח המוסף נעלם
לזכי לזכך נעל חב
במקום שחב לאחרים.
משפיר נעל חבין לחרי
כמפסמו. לא קנה. דלא
כל מנייה לחוב זה מי
למטות את (כמונת דף פ'
אבל אמר לו עשה עמי
מלאכה היום. שלא שאל
לו לחוב מלאכה שבו (דקמ'
י. ידיו כיד בעל הבית
הוא. וקנייה בעל הבית
כשהגבה דלעול וקמ'
ק"ל.

רבינו חננאל

ופריש בה רב נחמן סבר
המבניה מצאה לחבירו
קנה חבירו. ורב ששת אמר
לא קנה חבירו. אמר רב
חייא בר אבא א"ר יוחנן
המבניה מצאה לחבירו
קנה חבירו והוא דאמר
ליה זכה לי. ואם תאמר
משנתניו ולא אמר ליה זכה
לי אלא תנה לי וק"ל כל'
יוחנן. ופי' רב פפא בהלכה
דבחר הא ונתניא פועל
מצאיתו לבעדי' כשכחור
לקט לו מצאיתו הכי
דמי דאפי' אמר ככור
תקינו ליה רבנן דליקט
ליה ד' אמות דידיה כי
תקינו ליה רבנן ד' אמות
כשהיה דלמאן וביסטא
ובצדי הדי' וכדכמה לון
דלא ליהו לאנצויי.

מוסף רש"י

ופריש בה רב נחמן סבר
המבניה מצאה לחבירו
קנה חבירו. ורב ששת אמר
לא קנה חבירו. אמר רב
חייא בר אבא א"ר יוחנן
המבניה מצאה לחבירו
קנה חבירו והוא דאמר
ליה זכה לי. ואם תאמר
משנתניו ולא אמר ליה זכה
לי אלא תנה לי וק"ל כל'
יוחנן. ופי' רב פפא בהלכה
דבחר הא ונתניא פועל
מצאיתו לבעדי' כשכחור
לקט לו מצאיתו הכי
דמי דאפי' אמר ככור
תקינו ליה רבנן דליקט
ליה ד' אמות דידיה כי
תקינו ליה רבנן ד' אמות
כשהיה דלמאן וביסטא
ובצדי הדי' וכדכמה לון
דלא ליהו לאנצויי.

רבינו חננאל

ופריש בה רב נחמן סבר
המבניה מצאה לחבירו
קנה חבירו. ורב ששת אמר
לא קנה חבירו. אמר רב
חייא בר אבא א"ר יוחנן
המבניה מצאה לחבירו
קנה חבירו והוא דאמר
ליה זכה לי. ואם תאמר
משנתניו ולא אמר ליה זכה
לי אלא תנה לי וק"ל כל'
יוחנן. ופי' רב פפא בהלכה
דבחר הא ונתניא פועל
מצאיתו לבעדי' כשכחור
לקט לו מצאיתו הכי
דמי דאפי' אמר ככור
תקינו ליה רבנן דליקט
ליה ד' אמות דידיה כי
תקינו ליה רבנן ד' אמות
כשהיה דלמאן וביסטא
ובצדי הדי' וכדכמה לון
דלא ליהו לאנצויי.

שמרו עובר משום עבדי הס:
קנה חבירו. וא"ע"ג דלית ליה לרבי יוחנן (כמונת
דף פד: ושם ד"ה והמו) וצ"ק דגיינן (דף יא: ושם ד"ה המוסף) תופס
לבע"מ לא קני הייט דוקא היכא דלא שייך מנו דזכי לנפשיה דאין
זכי י. וא"ת דכפ"ק דגיינן (שם) קאמר ר' יוחנן כל האומר תנו
כאומר זכי וי"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל
דליתו חז לאחרים שיש הרבה מיס בזר ועוד אמר ר"ת דשפיר גרסין
חבירו וסבר ר"ג לא קנה חבירו כי הכל וגם הממלא לא קנה ולכן
כשנתנס לו קנאו והוי כרגלי ורב ששט סבר קני חבירו מטעם מנה
דזכי לנפשיה ויכין דלא קנה חבירו אלא מטעם דזכי לנפשיה וזי הוא זכי
לנפשיה הוי כרגלי השתא נמי דזכי לחבירה הוי כרגלי ולא עדיף מנייה
לענין תמוהין והוי כאלו זכי לנפשיה:
תופס א"ב"ח במקום שחב לאחרים א"א קני. מה שפרש"י משום דלא עשאו שליח אין נראה דכפ' הכותב (כמונת דף פד: ושם ד"ה את) משמע גבי עובדא דיימר רב משו דתופס לנע"מ במקום שחב לאחרים לא קני אפילו עשאו שליח: **איתיביה** רבא א"ב"ח נחמן. א"ע"ג דלעיל (ד' ת. ט.) דחי רבא דיוקיה דרמי רב תנא משמע דסבר לא קנה חבירו שנתן קנאה הכל מר"ג: **יבול** לחזור בו א"פ' בהצי היום. וא"ת ומאי קמ"ל והלא כפרק האומנין (לקמן דף עו.) לא פליגי רבי דוסא רבנן אלא דר' דוסא סבר דיד פועל על התמונה לנע"מ ככרי דידו על העלוונה אצל כלולוה יכול לחזור צו וי"ל דקמ"ל דיכול לחזור צו וידו על העלוונה כצחי אפילו אם מתקירו פועלים כצחי היום לאמר שחור צו לא יפתחו לו מחלי שכרו ולכן מימי מילתיה דרב דכיון דידו על העלוונה א"כ אין ידו כד בעל הבית וכן מוכיח כפרק האומנין (שם) דסוגר כרנן כשכרי יוס וי"ל נקבלנות: **כי י בני ישראל עבדים**. (א) נ"ל דמ"מ מותר אדם להשכיר עמו דוקא עבד עברי שאינו יכול לחזור בו ואינו יולא קודם זמנו אלא כשטר א"ר יוחנן המבניה מצאה לחבירו קנה חבירו. וא"ע"ג דלית ליה לרבי יוחנן (כמונת דף פד: ושם ד"ה והמו) וצ"ק דגיינן (דף יא: ושם ד"ה המוסף) תופס לבע"מ לא קני הייט דוקא היכא דלא שייך מנו דזכי לנפשיה דאין זכי י. וא"ת דכפ"ק דגיינן (שם) קאמר ר' יוחנן כל האומר תנו כאומר זכי וי"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דליתו חז לאחרים שיש הרבה מיס בזר ועוד אמר ר"ת דשפיר גרסין חבירו וסבר ר"ג לא קנה חבירו כי הכל וגם הממלא לא קנה ולכן כשנתנס לו קנאו והוי כרגלי ורב ששט סבר קני חבירו מטעם מנה דזכי לנפשיה ויכין דלא קנה חבירו אלא מטעם דזכי לנפשיה וזי הוא זכי לנפשיה הוי כרגלי השתא נמי דזכי לחבירה הוי כרגלי ולא עדיף מנייה לענין תמוהין והוי כאלו זכי לנפשיה: **תופס** א"ב"ח במקום שחב לאחרים א"א קני. מה שפרש"י משום דלא עשאו שליח אין נראה דכפ' הכותב (כמונת דף פד: ושם ד"ה את) משמע גבי עובדא דיימר רב משו דתופס לנע"מ במקום שחב לאחרים לא קני אפילו עשאו שליח: **איתיביה** רבא א"ב"ח נחמן. א"ע"ג דלעיל (ד' ת. ט.) דחי רבא דיוקיה דרמי רב תנא משמע דסבר לא קנה חבירו שנתן קנאה הכל מר"ג: **יבול** לחזור בו א"פ' בהצי היום. וא"ת ומאי קמ"ל והלא כפרק האומנין (לקמן דף עו.) לא פליגי רבי דוסא רבנן אלא דר' דוסא סבר דיד פועל על התמונה לנע"מ ככרי דידו על העלוונה אצל כלולוה יכול לחזור צו וי"ל דקמ"ל דיכול לחזור צו וידו על העלוונה כצחי אפילו אם מתקירו פועלים כצחי היום לאמר שחור צו לא יפתחו לו מחלי שכרו ולכן מימי מילתיה דרב דכיון דידו על העלוונה א"כ אין ידו כד בעל הבית וכן מוכיח כפרק האומנין (שם) דסוגר כרנן כשכרי יוס וי"ל נקבלנות: **כי י בני ישראל עבדים**. (א) נ"ל דמ"מ מותר אדם להשכיר עמו דוקא עבד עברי שאינו יכול לחזור בו ואינו יולא קודם זמנו אלא כשטר א"ר יוחנן המבניה מצאה לחבירו קנה חבירו. וא"ע"ג דלית ליה לרבי יוחנן (כמונת דף פד: ושם ד"ה והמו) וצ"ק דגיינן (דף יא: ושם ד"ה המוסף) תופס לבע"מ לא קני הייט דוקא היכא דלא שייך מנו דזכי לנפשיה דאין זכי י. וא"ת דכפ"ק דגיינן (שם) קאמר ר' יוחנן כל האומר תנו כאומר זכי וי"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דליתו חז לאחרים שיש הרבה מיס בזר ועוד אמר ר"ת דשפיר גרסין חבירו וסבר ר"ג לא קנה חבירו כי הכל וגם הממלא לא קנה ולכן כשנתנס לו קנאו והוי כרגלי ורב ששט סבר קני חבירו מטעם מנה דזכי לנפשיה ויכין דלא קנה חבירו אלא מטעם דזכי לנפשיה וזי הוא זכי לנפשיה הוי כרגלי השתא נמי דזכי לחבירה הוי כרגלי ולא עדיף מנייה לענין תמוהין והוי כאלו זכי לנפשיה: **תופס** א"ב"ח במקום שחב לאחרים א"א קני. מה שפרש"י משום דלא עשאו שליח אין נראה דכפ' הכותב (כמונת דף פד: ושם ד"ה את) משמע גבי עובדא דיימר רב משו דתופס לנע"מ במקום שחב לאחרים לא קני אפילו עשאו שליח: **איתיביה** רבא א"ב"ח נחמן. א"ע"ג דלעיל (ד' ת. ט.) דחי רבא דיוקיה דרמי רב תנא משמע דסבר לא קנה חבירו שנתן קנאה הכל מר"ג: **יבול** לחזור בו א"פ' בהצי היום. וא"ת ומאי קמ"ל והלא כפרק האומנין (לקמן דף עו.) לא פליגי רבי דוסא רבנן אלא דר' דוסא סבר דיד פועל על התמונה לנע"מ ככרי דידו על העלוונה אצל כלולוה יכול לחזור צו וי"ל דקמ"ל דיכול לחזור צו וידו על העלוונה כצחי אפילו אם מתקירו פועלים כצחי היום לאמר שחור צו לא יפתחו לו מחלי שכרו ולכן מימי מילתיה דרב דכיון דידו על העלוונה א"כ אין ידו כד בעל הבית וכן מוכיח כפרק האומנין (שם) דסוגר כרנן כשכרי יוס וי"ל נקבלנות: **כי י בני ישראל עבדים**. (א) נ"ל דמ"מ מותר אדם להשכיר עמו דוקא עבד עברי שאינו יכול לחזור בו ואינו יולא קודם זמנו אלא כשטר א"ר יוחנן המבניה מצאה לחבירו קנה חבירו. וא"ע"ג דלית ליה לרבי יוחנן (כמונת דף פד: ושם ד"ה והמו) וצ"ק דגיינן (דף יא: ושם ד"ה המוסף) תופס לבע"מ לא קני הייט דוקא היכא דלא שייך מנו דזכי לנפשיה דאין זכי י. וא"ת דכפ"ק דגיינן (שם) קאמר ר' יוחנן כל האומר תנו כאומר זכי וי"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דליתו חז לאחרים שיש הרבה מיס בזר ועוד אמר ר"ת דשפיר גרסין חבירו וסבר ר"ג לא קנה חבירו כי הכל וגם הממלא לא קנה ולכן כשנתנס לו קנאו והוי כרגלי ורב ששט סבר קני חבירו מטעם מנה דזכי לנפשיה ויכין דלא קנה חבירו אלא מטעם דזכי לנפשיה וזי הוא זכי לנפשיה הוי כרגלי השתא נמי דזכי לחבירה הוי כרגלי ולא עדיף מנייה לענין תמוהין והוי כאלו זכי לנפשיה: **תופס** א"ב"ח במקום שחב לאחרים א"א קני. מה שפרש"י משום דלא עשאו שליח אין נראה דכפ' הכותב (כמונת דף פד: ושם ד"ה את) משמע גבי עובדא דיימר רב משו דתופס לנע"מ במקום שחב לאחרים לא קני אפילו עשאו שליח: **איתיביה** רבא א"ב"ח נחמן. א"ע"ג דלעיל (ד' ת. ט.) דחי רבא דיוקיה דרמי רב תנא משמע דסבר לא קנה חבירו שנתן קנאה הכל מר"ג: **יבול** לחזור בו א"פ' בהצי היום. וא"ת ומאי קמ"ל והלא כפרק האומנין (לקמן דף עו.) לא פליגי רבי דוסא רבנן אלא דר' דוסא סבר דיד פועל על התמונה לנע"מ ככרי דידו על העלוונה אצל כלולוה יכול לחזור צו וי"ל דקמ"ל דיכול לחזור צו וידו על העלוונה כצחי אפילו אם מתקירו פועלים כצחי היום לאמר שחור צו לא יפתחו לו מחלי שכרו ולכן מימי מילתיה דרב דכיון דידו על העלוונה א"כ אין ידו כד בעל הבית וכן מוכיח כפרק האומנין (שם) דסוגר כרנן כשכרי יוס וי"ל נקבלנות: **כי י בני ישראל עבדים**. (א) נ"ל דמ"מ מותר אדם להשכיר עמו דוקא עבד עברי שאינו יכול לחזור בו ואינו יולא קודם זמנו אלא כשטר א"ר יוחנן המבניה מצאה לחבירו קנה חבירו. וא"ע"ג דלית ליה לרבי יוחנן (כמונת דף פד: ושם ד"ה והמו) וצ"ק דגיינן (דף יא: ושם ד"ה המוסף) תופס לבע"מ לא קני הייט דוקא היכא דלא שייך מנו דזכי לנפשיה דאין זכי י. וא"ת דכפ"ק דגיינן (שם) קאמר ר' יוחנן כל האומר תנו כאומר זכי וי"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דליתו חז לאחרים שיש הרבה מיס בזר ועוד אמר ר"ת דשפיר גרסין חבירו וסבר ר"ג לא קנה חבירו כי הכל וגם הממלא לא קנה ולכן כשנתנס לו קנאו והוי כרגלי ורב ששט סבר קני חבירו מטעם מנה דזכי לנפשיה ויכין דלא קנה חבירו אלא מטעם דזכי לנפשיה וזי הוא זכי לנפשיה הוי כרגלי השתא נמי דזכי לחבירה הוי כרגלי ולא עדיף מנייה לענין תמוהין והוי כאלו זכי לנפשיה: **תופס** א"ב"ח במקום שחב לאחרים א"א קני. מה שפרש"י משום דלא עשאו שליח אין נראה דכפ' הכותב (כמונת דף פד: ושם ד"ה את) משמע גבי עובדא דיימר רב משו דתופס לנע"מ במקום שחב לאחרים לא קני אפילו עשאו שליח: **איתיביה** רבא א"ב"ח נחמן. א"ע"ג דלעיל (ד' ת. ט.) דחי רבא דיוקיה דרמי רב תנא משמע דסבר לא קנה חבירו שנתן קנאה הכל מר"ג: **יבול** לחזור בו א"פ' בהצי היום. וא"ת ומאי קמ"ל והלא כפרק האומנין (לקמן דף עו.) לא פליגי רבי דוסא רבנן אלא דר' דוסא סבר דיד פועל על התמונה לנע"מ ככרי דידו על העלוונה אצל כלולוה יכול לחזור צו וי"ל דקמ"ל דיכול לחזור צו וידו על העלוונה כצחי אפילו אם מתקירו פועלים כצחי היום לאמר שחור צו לא יפתחו לו מחלי שכרו ולכן מימי מילתיה דרב דכיון דידו על העלוונה א"כ אין ידו כד בעל הבית וכן מוכיח כפרק האומנין (שם) דסוגר כרנן כשכרי יוס וי"ל נקבלנות: **כי י בני ישראל עבדים**. (א) נ"ל דמ"מ מותר אדם להשכיר עמו דוקא עבד עברי שאינו יכול לחזור בו ואינו יולא קודם זמנו אלא כשטר א"ר יוחנן המבניה מצאה לחבירו קנה חבירו. וא"ע"ג דלית ליה לרבי יוחנן (כמונת דף פד: ושם ד"ה והמו) וצ"ק דגיינן (דף יא: ושם ד"ה המוסף) תופס לבע"מ לא קני הייט דוקא היכא דלא שייך מנו דזכי לנפשיה דאין זכי י. וא"ת דכפ"ק דגיינן (שם) קאמר ר' יוחנן כל האומר תנו כאומר זכי וי"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דליתו חז לאחרים שיש הרבה מיס בזר ועוד אמר ר"ת דשפיר גרסין חבירו וסבר ר"ג לא קנה חבירו כי הכל וגם הממלא לא קנה ולכן כשנתנס לו קנאו והוי כרגלי ורב ששט סבר קני חבירו מטעם מנה דזכי לנפשיה ויכין דלא קנה חבירו אלא מטעם דזכי לנפשיה וזי הוא זכי לנפשיה הוי כרגלי השתא נמי דזכי לחבירה הוי כרגלי ולא עדיף מנייה לענין תמוהין והוי כאלו זכי לנפשיה: **תופס** א"ב"ח במקום שחב לאחרים א"א קני. מה שפרש"י משום דלא עשאו שליח אין נראה דכפ' הכותב (כמונת דף פד: ושם ד"ה את) משמע גבי עובדא דיימר רב משו דתופס לנע"מ במקום שחב לאחרים לא קני אפילו עשאו שליח: **איתיביה** רבא א"ב"ח נחמן. א"ע"ג דלעיל (ד' ת. ט.) דחי רבא דיוקיה דרמי רב תנא משמע דסבר לא קנה חבירו שנתן קנאה הכל מר"ג: **יבול** לחזור בו א"פ' בהצי היום. וא"ת ומאי קמ"ל והלא כפרק האומנין (לקמן דף עו.) לא פליגי רבי דוסא רבנן אלא דר' דוסא סבר דיד פועל על התמונה לנע"מ ככרי דידו על העלוונה אצל כלולוה יכול לחזור צו וי"ל דקמ"ל דיכול לחזור צו וידו על העלוונה כצחי אפילו אם מתקירו פועלים כצחי היום לאמר שחור צו לא יפתחו לו מחלי שכרו ולכן מימי מילתיה דרב דכיון דידו על העלוונה א"כ אין ידו כד בעל הבית וכן מוכיח כפרק האומנין (שם) דסוגר כרנן כשכרי יוס וי"ל נקבלנות: **כי י בני ישראל עבדים**. (א) נ"ל דמ"מ מותר אדם להשכיר עמו דוקא עבד עברי שאינו יכול לחזור בו ואינו יולא קודם זמנו אלא כשטר א"ר יוחנן המבניה מצאה לחבירו קנה חבירו. וא"ע"ג דלית ליה לרבי יוחנן (כמונת דף פד: ושם ד"ה והמו) וצ"ק דגיינן (דף יא: ושם ד"ה המוסף) תופס לבע"מ לא קני הייט דוקא היכא דלא שייך מנו דזכי לנפשיה דאין זכי י. וא"ת דכפ"ק דגיינן (שם) קאמר ר' יוחנן כל האומר תנו כאומר זכי וי"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דשאי' דא"ל דליתו חז לאחרים שיש הרבה מיס בזר ועוד אמר ר"ת דשפיר גרסין חבירו וסבר ר"ג לא קנה חבירו כי הכל וגם הממלא לא קנה ולכן כשנתנס לו קנאו והוי כרגלי ורב ששט סבר קני חבירו מטעם מנה דזכי לנפשיה ויכין דלא קנה חבירו אלא מטעם דזכי לנפשיה וזי הוא זכי לנפשיה הוי כרגלי השתא נמי דזכי לחבירה הוי כרגלי ולא עדיף מנייה לענין תמוהין והוי כאלו זכי לנפשיה: **תופס** א"ב"ח במקום שחב לאחרים א"א קני. מה שפרש"י משום דלא עשאו שליח אין נראה דכפ' הכותב (כמונת דף פד: ושם ד"ה את) משמע גבי עובדא דיימר רב משו דתופס לנע"מ במקום שחב לאחרים לא קני אפילו עשאו שליח: **איתיביה** רבא א"ב"ח נחמן. א"ע"ג דלעיל (ד' ת. ט.) דחי רבא דיוקיה דרמי רב תנא משמע דסבר לא קנה חבירו שנתן קנאה הכל מר"ג: **יבול** לחזור בו א"פ' בהצי היום. וא"ת ומאי קמ"ל והלא כפרק האומנין (לקמן דף